

РЕШЕНИЕ

№ 6156

гр. София, 29.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 20.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Гургана Мартинова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8566** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл.104, ал.1 ЗДСл.

Образувано е по искова молба на Ц. К. С., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. П. А. В. от САК, срещу Държавен фонд „Земеделие“ (ДФЗ), с искане за заплащане на обезщетение в размер на 12 690 лв. на основание чл.104, ал.1 ЗДСл за период от 6 месеца, през който не е заемал държавна служба, а именно от 22.02.2019 г. до 22.08.2019 г., ведно с законната лихва за забава от подаване на молба вх.№ 02-6500/1626#1 от 15.05.2020 г. до окончателното ѝ изплащане и сторените по делото разноски.

Твърди се в исковата молба, че служебното правоотношение на ищеца е прекратено със Заповед № 58 от 22.02.2019 г. на изпълнителния директор на ДФЗ, отменена със съдебно решение № 4940/15.07.2019 г. по адм.д.№ 2856/2019 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 4873/27.04.2020 г. по адм.д. № 12455/2019 г. на ВАС. След отмяната на заповедта се явил в ДФЗ за заемане на длъжността отпреди уволнението и с молба вх.№ 02-6500/1626#1 от 15.05.2020 г. поискал от последния да заплати доброволно обезщетение по чл.104, ал.1 ДФЗ. Като размер на основното си месечно възнаграждение сочи сумата от 2115 лв., съобразно която определя общия размер на обезщетението.

Ответникът ДФЗ оспорва иска в писмен отговор от 27.09.2021 г. и в открито съдебно заседание чрез юрк.М.. Прави възражение за прихващане с изплатено на ищеца обезщетение по чл.106, ал.2 ЗДСл. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на исковата

молба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

По делото не е спорно, че Заповед № 58 от 22.02.2019 г. на изпълнителния директор на ДФЗ, с която е прекратено служебното правоотношение на Ц. К. С., е отменена със съдебно решение № 4940/15.07.2019 г. по адм.д.№ 2856/2019 г. по описа на АССГ, оставено в сила с решение № 4873/27.04.2020 г. по адм.д. № 12455/2019 г. на ВАС.

С молба вх.№ 02-6500/1626#1 от 15.05.2020 г. ищецът предоставил на ответника копия от съдебните решения, посочил, че след прекратяване на служебното му правоотношение на 22.02.2019 г. не е работил, предоставил копия от трудова и служебна книжка и поискал заплащане на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл.

Със Заповед № 1556 от 22.05.2020 г. на изпълнителния директор на ДФЗ ищецът е възстановен на заеманата длъжност „главен експерт“ в Дирекция „Договориране по прилагане на мерки за развитие на селските райони, отдел „Договориране на частни мерки“, сектор „Инвестиции в земеделски стопанства“, считано от 22.05.2020г.

На подадената молба за изплащане на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл ответникът отговорил с писмо изх.№02-6500/1626#10 от 07.06.2020 г., с което поискал от ищеца да представи официален документ от НАП за осигурителен доход в периода от 22.02.2019 г. до 22.08.2019 г. Писмото не е връчено редовно на Ц. С.. Последният подновил искането си за изплащане на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл с молба вх.№ 02-6500/1626#3 от 02.07.2020 г. и молба вх.№ 02-6500/1626#9 от 20.08.2020 г. Ответникът потвърдил становището си по процесното обезщетение с писмо изх.№02-6500/1626#8 от 03.08.2020 г., което също не е връчено на ищеца.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Нормата на чл.104, ал.1 ЗДСл предвижда, че държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Между страните няма спор относно размера на основната месечна заплата на служителя след възстановяването му на длъжност – 2115 лв. Отрицателната предпоставка – оставането без работа, също е доказана. Установява се от служебно изискана информация от ТД на НАП С. изх. № 10-004604 от 21.09.2021 г., че по справка в информационната система на НАП за периода 22.02.2019 г. – 22.08.2019 г. за ищеца Ц. К. С., ЕГН [ЕГН], няма подадени уведомления по чл.62, ал.5 КТ за действащ трудов договор и същият е осигуряван от ДФЗ. Според приложена към писмото справка за осигуряването на ищеца в релевантния по чл.104, ал.1 ЗДСл период липсват данни за отработени дни. Това обстоятелство се установява и от приложения към исковата молба копия на трудова и служебна книжки на името на ищеца, по оригиналите на които съдът направи констатация в о.с.з. на 20.10.2021 г., за да установи, че те не съдържат отбелязвания за съществуващо трудово или служебно правоотношение в периода 22.02.2019 г. – 22.08.2019 г.

Не е предмет на настоящето съдебно производство становището на ответника в писмо изх.№02-6500/1626#10 от 07.06.2020 г., с което се иска от ищеца да представи официален документ от НАП за осигурителен доход в периода от 22.02.2019 г. до

22.08.2019 г. Това е така, тъй като базата за определяне на размера на обезщетението е посочена в чл.104, ал.1 ЗДСл, известна е на органа по назначаване и не се установява от изискваната „официална информация от НАП“. На следващо място, съдът е изискал служебно информация от НАП единствено с оглед оставането на ищеца без трудови доходи в релевантния момент по чл.104, ал.1 ЗДСл, което обстоятелство се установява и от представени от лицето трудови и служебни книжки.

По изложените съображения и при изпълнение на предпоставките по чл.104, ал.1 ЗДСл исковата претенция за присъждане на обезщетение за исковия период в брутен размер от 12 690 лв. (2115 лв. x 6) е основателна. Евентуално фактическо изплащане на обезщетението след приспадане на данъци също не е предмет на настоящето съдебно производство.

В отговора на исковата молба и в открито съдебно заседание ответникът поддържа възражение за прихващане с изплатено обезщетение на основание чл.106, ал.2 ЗДСл, според който държавният служител има право на обезщетение за времето, през което е останал без работа, но не за повече от два месеца. Представени са доказателства за реално заплатено по банков път обезщетение по чл.106, ал.2 ЗДСл за м.март и м.април 2019 г. общо в размер на 3807.00 лв., която сума следва да се приспадне от общата сума на обезщетението от 12 690 лв. Така размерът на дължимото обезщетение е 8883 лв. Константна е практиката на ВАС относно наличие на основание по чл.103 от ЗЗД за прихващане между двете обезщетения, по чл.106, ал.2 и чл.104, ал.1 ЗДСл, тъй като същите произтичат от едно и също фактическо основание - прекратяването на служебното правоотношение и оставането на лицето без работа (напр. Решение № 10103 от 01.07.2019 г. по адм. д. № 2308/2018 Г., V отд. на ВАС, Решение № 15433 от 11.12.2020 г. по адм. д. № 6615/2020 г., V отд. на ВАС, Решение № 3412 от 16.03.2021 г. по адм. д. № 13358/2020 г., V отд. на ВАС и др.).

Ищецът претендира присъждане на обезщетението със законната лихва от датата на поканата до ДФЗ, направена с негово писмо вх.№ 02-6500/1626#1 от 15.05.2020 г. Според задължителното тълкуване, дадено в т.4 от Тълкувателно решение № 3/2005 г. по тълк.дело № 3/2004 г. на ОСГК на В., при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. В случая, отменителното съдебно решение е влязло в сила на 27.04.2020 г., а ищецът претендира присъждане на законната лихва, считано от 15.05.2020 г. С оглед диспозитивното начало в процеса, обезщетението следва да се присъди със законната лихва, считано от 15.05.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

Претенцията на ищеца за присъждане на сторените в съдебното производство разноски съобразно уважената част от иска е основателна. Съдържанието на исковата молба е указание за изготвянето ѝ с помощта на адвокат, чието пълномощно е приложено още в нея. Извинително е невявяването на адвокат П. В. в открито съдебно заседание на 20.10.2021 г. предвид заболяването му, доказателства за което са представени в о.с.з. Данни за размера на заплатеното адвокатско възнаграждение се съдържат в приложения към исковата молба договор за правна защита, чийто размер е под минималния по чл.8, ал.1, т.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Искането е направено своевременно и удостоверено в списък по чл.80 ГПК. Съобразно уважената част от иска на ищеца се дължат разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 490 лв.

Съобразно отхвърлената част от исковата претенция на ответника се дължи

юрисконсултско възнаграждение, но същият не е заявил искане в тази насока, поради което и с оглед диспозитивното начало в процеса, такова не се присъжда.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“, [населено място], [улица], да заплати на Ц. К. С., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. П. А. В. от САК, на основание чл.104, ал.1 ЗДСл обезщетение за периода от 22.02.2019 г. до 22.08.2019 г. в размер на 8883.00 лв., ведно със законната лихва от 15.05.2020 г. до окончателното му изплащане и разноси в размер на 490.00 лв. ОТХВЪРЛЯ иска на Ц. К. С., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], чрез адв. П. А. В. от САК, срещу Държавен фонд „Земеделие“, за разликата до предявения размер от 12 690 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: